

[H. C. Hansen.]

ærede medlem hr. Tholstrup, at der ikke lå realitet bag hans liberaliseringspolitik. Det, jeg har slået fast, er den fuldstændig selvfølgelig ting, at der ingen realitet er bag retsforbundets politik — det kan da vist ikke misforstås.

(Kort bemærkning).

Tholstrup: Nu har det ærede medlem hr. H. C. Hansen så tit skænket mig en udtalelse heroppefra; den sidste vil jeg skænke ham til gengæld. Så kan det ærede medlem ikke sige, at han ikke har fået noget af mig.

Jeg vil nu alligevel gerne vende tilbage til spørgsmålet om vore forhandlers taktiske bevægelighed i Paris. Den højtærede handelsminister kom med en udtalelse om, at vi vel næppe når de 75 pct., og jeg bliver derfor nødt til at spørge den højtærede handelsminister: Gives der direktiver til vore forhandlere om, at de ikke skal søge at nå de 75 pct.? Gives der direktiver til vore forhandlere om, at de skal studehandle sig frem? Er det, der finder sted dernede, hvis det laves rigtigt, ikke ganske enkelt det, at man lægger kortene på bordet, åbne og tilgængelige, så at enhver kan se, at der overhovedet ikke er noget, vi ønsker at dække, at vi kun har et eneste ønske: at opfylde vor forpligtelse som frivilligt medlem af OEEC til at liberalisere det mest mulige så hurtigt som muligt? Er det ikke denne regerings ønske netop at forcere liberaliseringen? Det vil jeg gerne have svar på.

(Kort bemærkning).

Weikop: Jeg er naturligvis bekendt med, at der er arbejdsløshed indenfor tekstilindustrien her i landet, men det, jeg sigtede til, var, at den pågældende, der havde udtalt sig i „Social-Demokraten“, sagde, at der var gennemført rationalisering og produktionsforøgelse indenfor det område, han repræsenterede. Jeg tror altså, vi er ganske enige.

Jeg skal ikke forlænge debatten med det ærede medlem hr. H. C. Hansen om, hvad de konservative gør i England, men når det ærede medlem sætter sig til dommer over, hvad man kan, og hvad man ikke kan, vil jeg gerne sige, at om den udtalelse, jeg kom med for et øjeblik siden, kan jeg sikkert ikke blive uenig med de konservative i England.

(Kort bemærkning).

Aksel Larsen: Hvis jeg opfattede det ærede medlem hr. H. C. Hansen rigtigt,

gav han i sine bemærkninger udtryk for, at den socialdemokratiske regering i 1950 skulle være blevet styrtet, og at kommunisterne skulle have været med til at styre regeringen ved den lejlighed. Jeg tror, at det ærede medlem hr. H. C. Hansen vil erkende, for det første at det ikke var nødvendigt at bringe dette spørgsmål ind i debatten her, og for det andet at hvis han har ment noget sådant, er hans mening urigtig. Den socialdemokratiske regering blev aldeles ikke styrtet, det ved vi allesammen i denne sal, den gik selv. Det er til overflod i fjor blevet fastslået i en meget udførlig politisk artikel af det ærede medlems partiformand, det ærede medlem hr. Hans Hedtoft. Jeg har desværre ikke artiklen her, men erindrer den levende, og det ærede medlem hr. H. C. Hansen erindrer den også aldeles udmærket. Den socialdemokratiske regering blev ikke styrtet, den gik selv; men det kommer i og for sig ikke denne debat ved. Det gør derimod spørgsmålet om, hvorvidt socialdemokratiet opretholder den nuværende regerings liv, eller om det kan eller vil styrte den. Dertil siger det ærede medlem hr. H. C. Hansen nu kun, at socialdemokratiet forbeholder sig ret til selv at bestemme, hvornår det vil styrte regeringen. Denne ret bestrider jeg aldeles ikke, jeg sagde blot, at derved, at socialdemokratiet ikke hidtil har styrtet regeringen, hvad der har været mulighed for, har den gjort sig medansvarlig for regeringens af socialdemokratiet på visse områder kritiserede politik.

(Kort bemærkning.)

H. C. Hansen: Jeg skal ikke fortsætte diskussionen om England med det ærede medlem hr. Weikop. Det ærede medlem hr. Aksel Larsen må jeg svare ved at stille ham det spørgsmål: Skal en regering gå, når den kommer i mindretal i denne sal, eller kan en regering blive, når den kommer i mindretal i denne sal?

(Kort bemærkning).

Aksel Larsen: Det afhænger i allerhøjeste grad af, hvilke spørgsmål det drejer sig om, og det afhænger af, hvordan regeringen selv vurderer situationen. Det, jeg henholder mig til, er, at den socialdemokratiske regering ikke gik, fordi den var kommet i mindretal; den sagde: nu vil vi overveje situationen. Hvis den havde været nødt til at gå, fordi den var kommet i mindretal på smørspørgsmålet, havde den daværende statsminister med det samme efter afstemningen sagt: nu går vi. Det gjorde han ikke.